

JILL MURPHY

BOTCSINÁLTÁ BOSZI

Ethel bosszúja

MÓRA

Ez a könyv

tulajdona

A mű eredeti címe:
Jill Murphy: *A Bad Spell for the Worst Witch*
Első kiadás: Allison & Busby, 1982

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Puffin Books, 2022
A BAD SPELL FOR THE WORST WITCH
Copyright © 1982 by Jill Murphy

Fordította: Magyarai Andrea

Jill Murphy rajzaival

Minden jog fenntartva,
a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása,
másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása
– beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon
történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését –
szigorúan tilos!

Hungarian translation © Magyarai Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

JILL MURPHY

A **BOŦCSINÁLTÁ**
BOSZI

Ethel bosszúja

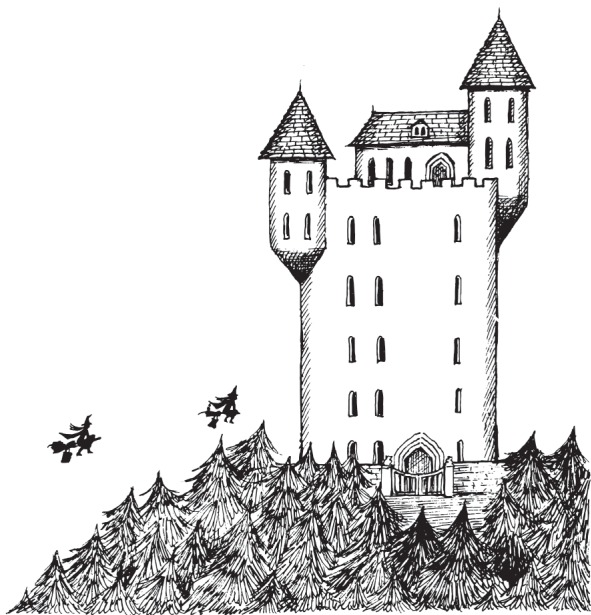

JILL MURPHY

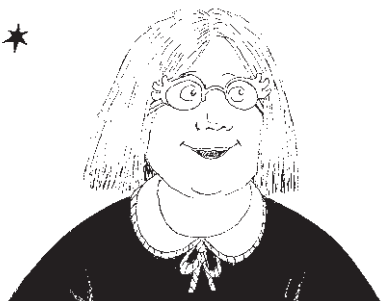
MÓRA KÖNYVKIADÓ

Kotkot kisasszony Boszorkányakadémiája

Kotkot kisasszony fenyőkkel övezett
Boszorkányakadémiája magas hegytetőn áll.
Sötét, szürke falai és saroktornyai miatt inkább
börtönnek látszik, mint iskolának. A komor épületbe
mintha sohasem sütne be a nap. Minden tanuló
fekete kötényruhát, fekete harisnyát, szöges talpú,
fekete bakancsot és szürke inget hord.

A tanárok

Kotkot kisasszony,
a jószívű igazgatónő

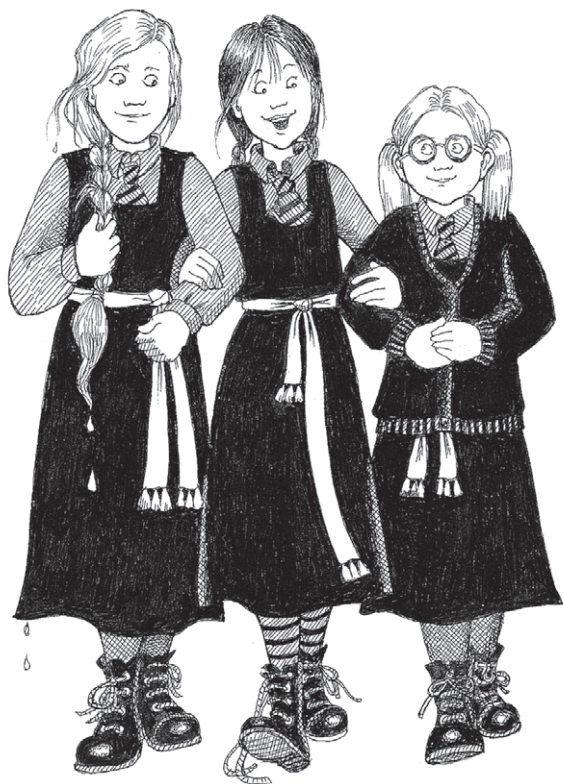

Cirok kisasszony,
a rettegett
igazgatóhelyettes

Tóthágas kisasszony,
a tornatanárnő

A diákok

A mindig
tettre kész

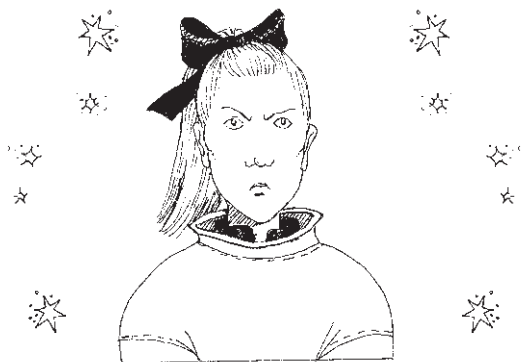
Árnyasi Enid
(közel sem olyan
ártalmatlan, mint
amilyennek látszik)

Az állandóan
bajban lévő

Szerényi Mildred
(az iskola botcsinálta
boszija)

A legjobb
barátnő,

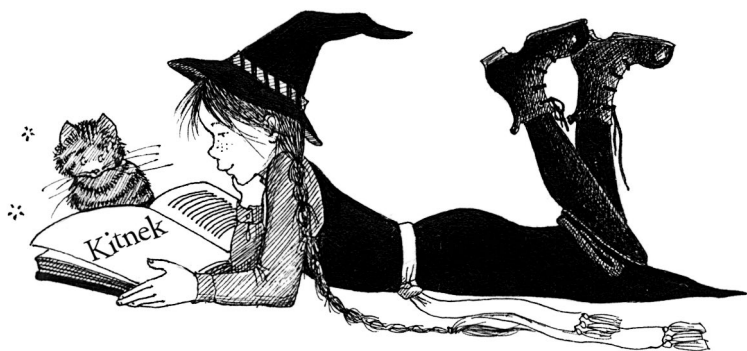
Hókusz Maud
(kedves és hűséges)

A felvágós okostojás,
Szenthly Ethel
(Mildred ősellensége)

És végül,
de nem utolsósorban
Cirmi,
Mildred ügyetlen cirmosa

Első fejezet

Már a második évet kezdte meg Szerényi Mildred Kott kisasszony Boszorkányakadémiáján.

A boszorkányiskolában a tanév két félévből állt: az első szeptembertől január végéig tartott, majd egy hónapos szünet következett. A második félév márciusban kezdődött, és júliusban ért véget, ezt nyári szemeszternek nevezték, bár amikor a lányok visszatértek az iskolába, még

csontig ható hideg volt. A nyári szemeszter után következett a csodálatos, egész hónapos vakáció, aztán már el is jött az újabb iskolaév.

Azok után, hogy milyen katasztrofálikusan sikerült Mildred első éve, kész csodának számított, hogy egyáltalán visszatért a szünidőről, és elkezdte a másodikat. Szegény lány annyira igyekezett, a próbálkozásai mégis balul sülték el. Pedig mindent megtett, hogy engedelmes, segítőkész diák váljék belőle, ám úgy tűnt, különös tehetsége van a bajkeveréshez. Mert a baj csőstül jött (főleg, amikor Mildred meglehetősen élénk képzelete is elszabadult); ha a boszorkánylány valahová betette a lábát, ott kő kövön nem maradt.

Most már azonban másodéves volt, remélhetőleg bölcsebb, mint az előző évben, és még több igyekezet volt benne, mint korábban. Úgy határozott, mindent megtesz annak érdekében, hogy idén ne ő legyen az iskola „botcsinálta boszorkánya”.

Amikor seprűnyelén lovagolva megérkezett az iskolakapuhoz, ami sokkal inkább hasonlított egy börtönajtóra, a rácson át bekukkantott a ködös iskolaudvarra. Kivételesen túl korán jött, és még csak pár diák toporgott fagyoskodva, köpenyébe burkolózva az udvaron. A hegycsúcson sötét, karcsú fenyők között álló, sejtelmes, kastélyszerű épület kőfalai között mindig hideg volt. Szegény lányok állandóan náthával meg influenzával küzdöttek, a szüneteket ugyanis a még hidegebb iskolaudvaron kellett tölteniük.

– A friss levegő egészséges! – harsogta Tóthágas kisasszony, a tornatanárnő,

miközben kifelé hessegette a lányokat az udvarra. – Nagyon is jót fog tenni nektek! És aki csengetés előtt megpróbál felsurranni, az büntetésből ötszázszor fogja leírni ugyanazt a mondatot!

Mildred átrepült a kapun, és gyakorlatlan landolt az udvaron.

Kezdetnek nem is rossz! – gondolta magában, és körülnézett, abban reménykedve, hogy mások is látták a sikeres földet érést, de persze senki észre se vette. Bezzeg, ha éppen félresikerült valami, arra egyből

akadt szemtanú! Ha meg jól csinált valamit, az mindig észrevétlen maradt.

Mildred levette a bőröndjét a seprőről, amely még mindig engedelmesen lebegett, várva a következő utasítást. Aztán a cirmosra pillantott, aki nyújtott testtel, rémülten kapaszkodva feküdt a seprűn, és még a szemét se merte kinyitni. Szegény párát rendszeresen páni félelem töltötte el, ha repültek. Nem tudta megszokni, hogy seprűnyélen szállva közlekedik.

– Jellemző, hogy egy ilyen macsek jutott nekem – mondta meleg hangon a lány, majd egyik kezével simogatni kezdte a cicát, míg másikkal megpróbálta lefejtetni a rémült macska mancsát a seprőről.

– Gyere már, te kis buta! Nézd, megérkeztünk! Most már nincs semmi baj, nyugodtan leugorhatsz!

A macska óvatosan kinyitotta a szemét, és amikor meggyőződött róla, hogy a gazdája igazat mondott, felugrott Mildred vállára, majd hálásan dörzsölte pofácskáját a lány hajához. Mildredet elöntötte a szeretet a vézna kis állat iránt.

– Mili, Mili, itt vagyok! – kiáltotta ekkor egy ismerős hang valahonnan fentről. Mildred felpillantott, és meglátta a kerítés fölött repülő Maudot, aki a kalapjával integetett neki. Emiatt aztán majdnem le is fordult a seprűről, majd nagy nehezen lekormányozta a járművét, és kissé dülöngélve állt meg Mildred mellett.

– Jaj, Maud! – nevetett boldogan Mildred, mert nagyon örült, hogy a hosszú szünet után újra látja a barátnőjét. – Nahát, hogy lefogytál, és milyen hosszú a hajad!

– Bizony! – bólintott Maud, és végigsimította a haján, amely most nem a szokásos copfban lógott, hanem szépen két fonatba fonva. – Anyu diétára fogott, elég szörnyű volt! Csak zöldsalátát, zellert meg ilyen

szörnyűségeket ehettem. De most végre itt vagyunk megint, és jönnek a jó kis vacsorák! Éljen a vaníliaöntetes datolyapuding! – Erre mindketten nevettek.

– Nem is értem, minek ide az iskola-kapu – jegyezte meg Mildred, miközben nézték, hogy három másik boszorkánytanuló is átrepül a fal fölött.

– Talán azért kell, hátha idetéved valaki, aki nem tud seprűn lovagolni – vélte Maud. – Kotkot kisasszony mégse mondhatja egy egyszerű látogatónak, hogy szerezzen egy létrát, és másszon át a kerítésen. Na de mi van a többiekkel? Van már itt valaki az osztályból?

– Még csak Ethel – felelte Mildred. – Úgy tett, mintha nem vett volna észre. Nem mintha érdekelne.

Ethel volt az osztály strébere. Nem csoda, hogy Mildred nem rajongott érte, azok után, ahogy a lány a múlt évben viselkedett vele. Kétszer is majdnem kirúgták Ethel mesterkedései miatt.

– Nézd csak, Maud! – mutatott Mildred két kislányra, akik zavartan álldogáltak vadonatúj kalapjukban és a köpenyükben, amely csaknem elfedte a fényes, még betöretlen bakancsukat. – Biztos elsősök. Annyira *kicsikék*, nem?

– El se hiszem, hogy mi is ilyenek voltunk – sóhajtott fel anyáskodva Mildred. – Komolyan mondom, hogy öregnek érzem magam!

A két elsős elveszetten ácsorgott egymás mellett. Az egyik rémulten pillantgatott körbe, a másik pedíg képtelen volt abbahagyni a sírást. Szánalmasan festettek. Mindketten soványak voltak, a bögő-

masina sápadt, egérszínű hajjal, a másiknak pedig két sárgarépaszínű copf lógott ki a kalapja alól. A bögőmasina nagyon emlékeztette Mildredet valakire, de nem tudott rájönni, ki lehet az.

– Felvidítjuk őket? – javasolta Maud. – Szegények, nem tehetnek róla, hogy újoncok. Emlékszel rá, mi is milyen rémesen éreztük magunkat?

Így hát Maud és Mildred, akik immár nagynak és bölcsnek érezték magukat, odaballagtak a két szerencsétlen elsőshöz.

– Sziasztok! – köszöntötte őket Mildred. – Gondolom, elsősök vagytok.

– Igen – felelték a lányok kórusban.

Mildred kissé zavartan veregette meg a szipogó kislány vállát.

– Ne sírj! – nyögte. – Nem lesz ez olyan rossz!

Sajnos a kedvességével csak azt érte el, hogy a kislány ahelyett, hogy megnyugodott volna, most már szabályos zokogásban tört ki, majd kétségbeesetten átkarolta Mildred derekát.

Mildred kínosan érezte magát. Az egész diáksereg őket bámulta, ráadásul Cirok tanárnő (a félelmetes igazgatóhelyettes) most már bármikor megjelenhetett az udvaron. A végén még ráfogja Mildredre, hogy ijesztgeti az elsősöket!

Maud határozottan lefejtette a kislány karját Mildred derekáról, és egy kicsit megrázta.

– Azonnal hagyd abba ezt a bőgést! – parancsolt rá dühösen a kislányra. – Még

be se csengettek, és máris bajba sodrod itt szegény Mildredet!

– Hogy hívnak? – simította meg a lányka köpenyét Mildred.

– Sybil – szipogta az első.

– Engem pedig Clarice – közölte erre a másik is.

– És nagyon szigorúak lesznek a tanárok? – kérdezte Sybil, köpönyegét használva zsebkendőnek.

– Nem annyira – füllentette Maud.

– Hát, Cirok kisasszony elég szigorú – helyesbített Mildred. – Ő a legrosszabb, ráadásul ő lesz az osztályfőnökötök. Nekünk szerencsénk van, mert idén Fürkész tanárnőt kaptuk, ő nagyon aranyos. De Cirok tanárnő... hát ő borzalmas! Ráadásul állandóan a semmiből bukkan fel...

– Mildred itt elhallgatott, és körülnézett, hátha éppen most is ezt csinálja a rettegett igazgatóhelyettes, de szerencsére sehol sem látta.

– És állandóan a többiek előtt szid majd

titeket, hogy megszégyenítsen – folytatta Maud.

– Igen – bólintott Mildred. – Meg azt is mondják, hogy egyszer egy lányt varangyos békává változtatott, mert két másodpercet késett az óráról. Azt nem tudom, hogy tényleg így volt-e, de az igaz, hogy néha a tó mellett, a hátsó udvarban ott ugrál egy béka, és állítólag az a szerencsétlen elsőéves az, akit...

– Micsoda? – kérdezte tágra nyílt szemmel Maud. – Tényleg? Én ezt még nem is hallottam!

– Szerintem igaz – felelte Mildred, noha

az egész történetet épp most eszelte ki. Tessék, már megint elragadta a képzelete! Ami, valljuk be, gyakran megtörtént, és erre legtöbbször csak akkor döbbsent rá, amikor már az egész osztály szájtátva hallgatta a meséjét, amelyet az első szótól az utolsóig el is hittek. Akkor meg már csak nem vallhatta be, hogy ő találta ki az egészet!

Pont így járt szegény Sybil is, aki nem tudhatta, hogy a békás történet csak Mildred fantáziájának szüleménye. Így aztán még keservesebb sírásban tört ki, és olyan hangosan bőgött, hogy Maud és Mildred jobbnak látta kerekét oldani, és a további vigasztalást Clarice-re bízni.

– Mili! Maud! Hahó! Megjöttem!

Árnyéki Enid elzúgott a fák koronája felett a seprűjén, majd olyan hirtelen fékezett, hogy a macskája meg a bőröndje leesett a seprű hátuljáról. Maud és Mildred gyorsan elléptek az útjából, nehogy elüsse őket. Enid a második félévben érkezett az

osztályukba, de hamar összebarátkozott a lányokkal.

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. A három boszorkánylány felkapta a holmiját, és elindult befelé.

– Hála istennek, hogy idén nincs Cihi! – súgta Enid. (Maguk között csak Cihinek emlegették a szigorú Cirok tanárnőt.)

– Bizony! – értett egyet Mildred. – Így, hogy nem liheg állandóan a nyakunkban, gyerekjáték lesz a félév!

